

ומגוב שלא היו עדיין ברשותם.
 וכך, את התלם הראשון בחמארה פתחנו יחד.
 יום זה זכור לי במיוחד. יצאנו בשני זוגות בהמות רתומות למחרשות. היינו שלושה: אלכסנדר זייד, צבי בקר ואני.
 בכדי לפתוח תלם ישר תקענו באדמה את החרחור (שמנקים בו את המחרשה) ועליו שם צבי בקר את כובעו - הקולפק הקווקזי, בתור סימן לכיוון התלם.
 התלם נפתח במקביל לדרך, אותה דרך המובילה מצור וצידון דרך הגשר העתיק על החצבאני בואך דמשק.

באותו יום, בעוד אנו פותחים את התלם לאורך הדרך, עברו מיספר ערבים מהכפר הונין (כיום מרגליות) כשהם מובילים שיירת פרדות טעונה חיטה. כשראו את הכובע של בקר על גב המוט של החרחור מצא הדבר חן בעיניהם והחלו ליידות אבנים בכובע. זה חרה לנו מאוד ולא יכולנו להגיב. היינו בודדים בסביבה, רחוקים מכל ישוב שלנו.

מחוסר תקציב קונים אנשי "השומר" זוג פרדות לעבודה, ובאין ברירה רותמים כזוג שני את סוסות השמירה שלהן, סוסות אצילות. סוסתו של זייד, "דומיה", שהצילה אותו לא פעם מערבים, נרתמת למחרשה. הסוסה לא הורגלה בעבודה, עורה עדין ומקבל פצעים מהרתמה. מחוסר ידיעה בטיפול בפצעים מקבלת "דומיה" הרעלת דם. אין לה תקווה... וזייד יורה בסוסתו האהובה לגאול אותה מיסוריה.

הייתי עם זייד אותו קיץ בשמירה על הגורן בחמארה. צריפון קטן שהוקם שם שימש לנו דירה ומטבח.
 מים הבאנו בפח מהחצבאני. זמן מלחמה. אין הרבה אוכל, המאכל היומי היה על פי רוב סלט חצילים.
 את האוכל מביאים לנו ברכיבה על סוס מהצריף שהתחילו השומרים להקים באדמות ההר (ה"תחשיבה" - צריף העץ).⁶

רועי הכפר אָבֵל עם בקרם מגיעים מדי פעם ומתקרבים יותר מדי אל הגורן שלנו.
 זייד יוצא ומצליף בשוטו על הרועה. זה עוזב את העדר, בורח ומזעיק את